

РЕШЕНИЕ

№ 732

гр. Добрич, 19.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ДОБРИЧ, IV СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Георги К. Пашалиев

при участието на секретаря Христина Г. Христова
като разгледа докладваното от Георги К. Пашалиев Гражданско дело № 20223230100508 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 124 и сл. от ГПК.

Образувано е по искова молба на Д. И. А., с ЕГН *****, с адрес: гр. Д., ул. „***“ № ***, ет. ***, ап.***, срещу „Водоснабдяване и канализация Добрич“ АД, с ЕИК 204219357, със седалище и адрес на управление: град Добрич, бул. „Трети март“ № 59, с която се иска ответникът да бъде осъден да заплати на ищеца следните суми:

- сумата от 4416, 00 лева, представляваща обезщетение за периода 24.06.2019 г. – 19.11.2019 г., през който ищецът е останал без работа поради незаконно уволнение, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателно плащане на сумата;

- 355, 76 лева, представляваща обезщетение за забава върху главницата от 4416, 00 лева, за периода от 04.05.2021 г. – 17.02.2022 г.

С протоколно определение от 23.06.2022 г. е допуснато изменение на предявения главен иск за сумата от 4416, 00 лева, представляваща обезщетение по чл. 225, ал. 1 от КТ за периода 24.06.2019 – 19.11.2019 г., като размерът е намален от 4416, 00 лева на 2668, 00 лева.

Със същото определение е допуснато изменение на акцесорния иск за сумата от 355, 76 лева, представляваща обезщетение за забава върху главницата по чл. 86 от ЗЗД, за периода от 04.05.2021 г. до датата,

предхождаща подаване на исковата молба, като размерът на претенцията е намален от 355, 76 лева на 214, 94 лева.

В исковата молба се твърди, че ищецът е работил по трудово правоотношение при ответника за периода между 01.10.2010 г. и 24.07.2017 г., на длъжност „****“ във „****“ при централно управление на дружеството. Съгласно допълнително споразумение № ТД 27.8/08.06.2017 г., ответникът е изменил трудовото възнаграждение на ищеца от 550, 00 лева на 800, 00 лева, считано от 01.06.2017 г.

Трудовият му договор е бил прекратен на основание чл. 328, ал. 1, т. 2 от КТ със заповед № ВиК-3489#2/24.07.2017 г., издадена от изпълнителния директор на „Водоснабдяване и канализация Добрич“ АД. Сочи се, че заповедта е била отменена с влязло в сила решение по гр.д. № 3511 по описа на Районен съд Добрич за 2017 г. Ищецът не е предявил осъдителни иски по чл. 225 от КТ, тъй като е получавал обезщетение за безработица от НОИ.

Така ищецът е бил възстановен на работа със заповед № ВиК-910#1/28.02.2019 г., считано от 01.03.2019 г. Сочи се, че на 05.06.2019 г. ищецът е депозирал молба пред ответника за актуализиране на трудовото възнаграждение. Трудовото му правоотношение е било прекратено отново със заповед № 910#2/24.06.2019 г. на основание чл. 328, ал. 1, т. 2, пр. II от КТ. Заповедта е била отменена с влязло в сила решение по гр.д. № 3014 по описа на Районен съд Добрич за 2019 г. Твърди се, че ищецът е бил възстановен на работа със заповед № РД-03-61/27.04.2021 г., считано от 29.04.2021 г. На 28.05.2021 г. е била издадена трета заповед за прекратяване на трудовото правоотношение, която не е бил обжалвана от ищеца.

Твърди се, че ищецът е останал без работа за периода между 24.06.2019 г. и 19.11.2019 г. На 20.11.2019 г. е започнал работа при друг работодател. Заявява се, че преди прекратяване на трудовото правоотношение е получил брутно трудово възнаграждение в размер на 920 лева (800 лева основна заплата и 120 лева клас прослужено време), за месец април 2019 г.

Излагат се твърдения, че ищецът е подал заявление № ВиК-1298/26.04.2021 г. В т. 2 е посочил, че има право на обезщетение по чл. 225 от КТ. Поискал е длъжимото му се обезщетение да му бъде изплатено в брой, в седемдневен срок от заявлението. Ищецът счита, че ответникът е в забава от 04.05.2021 г. до подаване на исковата молба.

Иска се ответникът да бъде осъден да заплати на ищеца следните суми:

- сумата от 2668, 00 лева, представляваща обезщетение за периода 24.06.2019 г. – 19.11.2019 г., през който ищецът е останал без работа поради незаконно уволнение, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателно плащане на сумата;

- 214, 94 лева, представляваща обезщетение за забава върху главницата от 2668, 00 лева, за периода от 04.05.2021 г. – 17.02.2022 г. Претендират се и разноски.

В законоустановения срок ответникът е депозирал отговор. Твърди се, че ищецът не е доказал оставането си без работа за процесния период. Сочи се, че ищецът е останал без работа само за един месец. Твърди се също, че на ищеца са били платени обезщетения по чл. 222, ал. 1 от КТ, в размер на 920 лева, за периода от 24.06.2019 г. – 23.07.2019 г., и по чл. 220, ал. 1 от КТ, в размер на 920 лева.

Иска се претенциите да бъдат отхвърлени. При условията на евентуалност, в случай, че исковите бъдат уважени, се прави искане за прихващане с платените обезщетения по чл. 220 от КТ и чл. 222 от КТ. Претендират се разноски. Прави се възражение по чл. 78, ал. 5 от ГПК.

В съдебно заседание се явяват процесуалните представители на страните. Ищцовата страна поддържа исковите по основание и в изменените размери.

Процесуалният представител на ответната страна заявява, че исковите са основателни в изменените размери. Не оспорва наличието на задължение към ищеца по чл. 225 от КТ.

Съдът, като взе предвид доводите на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Съдът е сезиран с обективно съединени икове с правно основание по чл. 344, ал. 1, т. 3 от КТ вр. с чл. 225, ал. 1 КТ и по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД.

По иска с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3 от КТ вр. с чл. 225, ал. 1 КТ е в тежест на ищеца да докаже прекратяването на трудовото правоотношение с ответника; оставането си без работа в периода 24.06.2019 г. – 19.11.2019 г.; размер на brutното трудово възнаграждение за последния отработен месец преди прекратяване на трудовото правоотношение; причинно-следствена връзка между оставането без работа и незаконното уволнение.

Ответникът е направил евентуално възражение за прихващане с правно основание по чл. 103, ал. 1 от ЗЗД вр. с чл. 222, ал. 1 от КТ и с чл. 220, ал. 1 от КТ.

В негова тежест е да докаже възражението за прихващане, като установи, че е изплатил на ищеца обезщетение по чл. 222 от КТ, в размер на 920 лева, за периода от 24.06.2019 г. – 23.07.2019 г., и по чл. 220, в размер на 920 лева, за неспазено предизвестие при прекратяване на трудовото правоотношение.

Всички елементи от фактическия състав чл. 344, ал. 1, т. 3 от КТ вр. с чл. 225, ал. 1 КТ се извеждат от събраните доказателства.

С доклада по делото съдът обяви за безспорно, на основание чл. 146, ал. 1, т. 3 ГПК, че страните са се намирали в трудово правоотношение; че трудовото правоотношение е било прекратено със заповед №

910#2/24.06.2019 г. на основание чл. 328, ал. 1, т. 2, пр. второ от КТ; че уволнението е било отменено с влязло в сила Решение по гр.д. № 3014 по описа на Районен съд Добрич за 2019 г.

Видно от заявление с вх. № ВиК – 1298/26.04.2021 г., ищецът е уведомил ответника, че ще се яви в предприятието, за да започне изпълнение на трудовите си функции на 29.04.2021 г. (л. 21). Със същото е направил искане работодателят да му заплати обезщетение по чл. 225 от КТ за времето, през което е останал без работа, но за не повече от шест месеца, в седемдневен срок от депозиране на заявлението. Уведомлението е с характер на покана за изпълнение на задължението на работодателя по чл. 225 от КТ. С изтичане на седемдневния срок от получаването □, на 05.05.2021 г., е настъпила изискуемостта на вземането на ищеца.

Със заповед № РД-03-61 от 27.04.2021 г. на изпълнителния директор на „Водоснабдяване и канализация Добрич“ АД ищецът е бил възстановен на работа, като „ревизор“ в отдел ФСО при ЦУ, считано от 29.04.2021 г. (л. 20).

От приложения по делото препис от трудовата книжка на ищеца се установява, че за времето от 20.11.2019 г. до 20.12.2019 г. е работил по трудово правоотношение в „Делта Акаунтинг“ ООД (л. 30). Крайният момент, до който се дължи обезщетение на ищеца, за оставането му без работа, е 20.11.2019 г., когато е започнал работа при друг работодател. Следователно, периодът, за който се дължи обезщетение по чл. 225 от КТ на ищеца, обхваща времето от прекратяване на трудовото правоотношение с ответника – 24.06.2019 г., до постъпването му на работа при „Делта Акаунтинг“ ООД – 19.11.2019 г.

Представено е удостоверение от ответника, от което става ясно, че брутно трудово възнаграждение за последния пълен отработен месец преди уволнението на Д.А. е било в размер на 920 лева. Размерът на дължимото обезщетение следва да бъде изчислен при съобразяване на посочения размер от 920 лева.

По делото е изготвена съдебно-икономическа експертиза. От заключението се установи, че след уволнението на ищеца със заповед № 910#2/24.06.2019 г. са му били изплатени 1653, 23 лева с РКО № 718/31.07.2019 г., от които:

- 289, 80 лева, обезщетение по чл. 224 от КТ за неизползвани седем дни платен годишен отпуск;

- 828, 00 лева, обезщетение по чл. 220 от КТ за неспазен срок на предизвестие;

- 535, 43 лева, нетно трудово възнаграждение за отработени петнадесет дни до датата на прекратяване на трудовото му правоотношение.

С РКО № 713/31.07.2019 г. му е била изплатена сумата от 755, 30 лева, обезщетение по чл. 222, ал. 1 от КТ за оставане без работа за един месец.

Вещото лице е изчислило, че при брутен размер на обезщетението по

чл. 225 от КТ в размер на 4508, 00 лева, след приспадане на изплатените обезщетения по чл. 220 от КТ в размер на 920 лева и по чл. 222 от КТ в размер на 920 лева, дължимото на ищеца обезщетение по чл. 225 от КТ възлиза на 2668, 00 лева.

Съдът възприема заключението в цялост. Същото е обективно и в пълнота отговаря на поставените задачи. Изготвено е от вещо лице с необходимата квалификация.

Експертните изводи бяха съобразени и от двете страни като ищецът предприе действия по изменение на исковете си. Така с протоколно определение от 23.06.2022 г. бе допуснато изменение на предявения главен иск за сумата от 4416, 00 лева, представляваща обезщетение по чл. 225, ал. 1 от КТ за периода 24.06.2019 – 19.11.2019 г., като размерът му бе намален от 4416, 00 лева на 2668, 00 лева.

Бе допуснато изменение и на акцесорния иск за сумата от 355, 76 лева, представляваща обезщетение за забава върху главницата по чл. 86 от ЗЗД, за периода от 04.05.2021 г. до 17.02.2022 г., като размерът на претенцията бе намален от 355, 76 лева на 214, 94 лева.

Ответникът от своя страна заяви, че възраженията му касаят именно размера на исковете в намалената им част. Не оспорва наличието на задължение по чл. 225 от КТ за сумата от 2668, 00 лева.

Всичко изложено обосновава извод за основателност на главния иск по чл. 344, ал. 1, т. 3 от КТ вр. с чл. 225, ал. 1 КТ за сумата от 2668, 00 лева (след изменението), представляваща обезщетение за периода 24.06.2019 г. – 19.11.2019 г., през който ищецът е останал без работа поради незаконно уволнение, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателно плащане на сумата.

Ответната страна е направила възражение за прихващане, тъй като при прекратяване на трудовото правоотношение е изплатила на ищеца обезщетение по чл. 222 от КТ, в размер на 920 лева, за периода от 24.06.2019 г. – 23.07.2019 г., и по чл. 220, в размер на 920 лева, за неспазено предизвестие при прекратяване на трудовото правоотношение. Съдът намира за правилно твърдението на ответната страна, че изплащането на коментираните обезщетения предполага законосъобразно прекратяване на трудовото правоотношение. При отмяна на уволнението основаниято за плащането им отпада и служителят дължи връщането им. От заключението по допуснатата експертиза се установи, че ответникът е изплатил на ищеца обезщетение по чл. 220 от КТ в размер на 920 лева и по чл. 222 от КТ в размер на 920 лева. Според експерта, след приспадането им дължимото на ищеца обезщетение по чл. 225 от КТ възлиза на 2668, 00 лева.

Извършеното в хода на производството изменение на иска и намаляването на размера на претенцията от 4416, 00 лева на 2668, 00 лева десезира съда от разглеждането на претенцията в частта на размера, съответстващ на този на възражението за прихващане. При това положение

предпоставките за основателността на възражението за прихващане не следва да бъдат коментирани.

По иска с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД е в тежест на ищеца да установи съществуването на главен паричен дълг, падеж на главното задължение и размер на вземането за мораторна лихва.

По делото се установи, че задължението на ответника възлиза на 2668, 00 лева. Изискуемостта на вземането е настъпила с изтичане на седемдневния срок от момента на получаване на покана с вх. № Вик – 1298/26.04.2021 г. от ответника – на 05.05.2021 г. (първият работен ден), съгласно чл. 69, ал. 1 от ЗЗД и чл. 72, ал. 2 от ЗЗД. Дължимото обезщетение за забава за периода от 05.05.2021 г. до 17.02.2022 г. възлиза на 214, 17 лева (изчислено с лихвен калкулатор).

С оглед на изложеното искът по чл. 86 от ЗЗД следва да бъде уважен за сумата до 214, 17 лева и за периода от 05.05.2021 г. – 17.02.2022г. В останалата част, за разликата над 214, 17 лева до пълния претендиран размер от 214, 94 лева и в частта, с която се претендира обезщетение за 04.05.2022 г., искът следва да бъде отхвърлен, като неоснователен.

По отношение на разноските:

При този изход на спора, в полза на ищеца се поражда правото да му бъдат заплатени направените разноски, съразмерно на уважената част от претенцията.

Представил е списък по чл. 80 от ГПК, в който е отразено, че е платил адвокатско възнаграждение в размер на 921, 00 лева и държавна такса в размер на 226, 64 лева.

По искове, произтичащи от трудови правоотношения, ищите - работници не дължат такси и разноски – чл. 83, ал. 1, т. 1 ГПК. Въпреки това, ищецът е платил държавна такса в размер на 226, 64 лева. Затова същата следва да бъде възложена в тежест на ответника.

В съответствие с правилото на чл. 78, ал. 1 от ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца адвокатско възнаграждение в размер на 921, 00 лева и държавна такса в размер на 226, 64 лева.

Възражението на ответника по чл. 78, ал. 5 от ГПК за прекомерност на адвокатското възнаграждение на процесуалния представител на ищеца е неоснователно. Платеното възнаграждение от 921, 00 лева е съобразено с минималния размер на адвокатското възнаграждение по такъв тип дела, по арг. от чл. 7, ал. 2, т. 1 и т. 2 от НМРАВ във вр. с чл. 7, ал. 9 от НМРАВ.

На основание чл. 78, ал. 6 от ГПК ответникът следва да заплати по сметка на Районен съд Добрич възнаграждение за изготвената съдебно-икономическа експертиза в размер на 260, 00 лева.

При тези мотиви, Районен съд Добрич

РЕШИ:

ОСЪЖДА „Водоснабдяване и канализация Добрич“ АД, с ЕИК 204219357, със седалище и адрес на управление: град Добрич, бул. „Трети март“ № 59, да заплати на Д. И. А., с ЕГН *****, с адрес: гр. Д., ул. „***“ № ***, ет. ***, ап. ****, на основание чл. 344, ал. 1, т. 3 от КТ вр. с чл. 225, ал. 1 КТ, сумата от 2668, 00 лева, представляваща обезщетение, дължимо за периода 24.06.2019 г. – 19.11.2019 г., през който ищецът е останал без работа поради незаконното му уволнение, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателно плащане на сумата.

ОСЪЖДА „Водоснабдяване и канализация Добрич“ АД, с ЕИК 204219357, със седалище и адрес на управление: град Добрич, бул. „Трети март“ № 59, да заплати на Д. И. А., с ЕГН *****, с адрес: гр. Д., ул. „***“ № ***, ет. ***, ап. ****, на основание чл. 86 от ЗЗД, сумата от 214, 17 лева, представляваща обезщетение за забава върху главницата от 2668, 00 лева, за периода от 05.05.2021 г. – 17.02.2022г., като **ОТХВЪРЛЯ** иска в частта, с която се претендира обезщетение за забава за 04.05.2021 г. и за разликата над 214, 17 лева до пълния претендиран размер от 214, 94 лева, като неоснователен.

ОСЪЖДА „Водоснабдяване и канализация Добрич“ АД, с ЕИК 204219357, със седалище и адрес на управление: град Добрич, бул. „Трети март“ № 59, да заплати на Д. И. А., с ЕГН *****, с адрес: гр. Д., ул. „***“ № ***, ет. ****, ап. ****, сумата от 1147, 64 лева – разноски по гр.д. № 508/2022 г. на Районен съд Добрич.

ОСЪЖДА „Водоснабдяване и канализация Добрич“ АД, с ЕИК 204219357, със седалище и адрес на управление: град Добрич, бул. „Трети март“ № 59, да заплати по сметка на Районен съд Добрич сумата от 260, 00 лева, представляваща възнаграждение за изготвена по гр.д. № 508/2022 г. съдебно-икономическа експертиза.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд Добрич, в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Препис от решението да се връчи на страните, което обстоятелство изрично да се удостовери в отрязъците от съобщенията.

Съдия при Районен съд – Добрич: _____